

לקוטי אמרים

פרק מז ויש דרך ישר לפני איש שוה לכל נפש
 וקרוב הדבר מאד מאד לעורר
 ולהאיר אור האהבה התקועה ומסותרת בלבו להיות
 מאירה בתוקף אורה כאש בוערה בהתגלות לבו ומוחו
 למסור נפשו לה' וגופו ומאודו בכל לב ובכל נפש ומאד
 מעומקא דלבא באמת לאמיתו ובפרט בשעת ק"ש
 וברכותיה כמו שיתבאר. והוא כאשר ישים אל לבו
 מ"ש הכתו' כמים הפנים לפנים כן לב האדם אל האדם
 פי' כמו שכדמות וצורת הפנים שהאדם מראה במים כן
 נראה לו שם במים אותה צורה עצמה ככה ממש לב
 האדם הנאמן באהבתו לאיש אחר הרי האהבה זו
 מעוררת אהבה בלב חבירו אליו ג"כ להיות אוהבים
 נאמנים זה לזה בפרט כשרואה אהבת חבירו אליו.
 והנה זהו טבע הנהוג במדת כל אדם אף אם שניהם
 שוים במעלה ועל אחת כמה וכמה אם מלך גדול ורב
 מראה אהבתו הגדולה והעצומה לאיש הדיוט ונבזה
 ושפל אנשים ומנוול המוטל באשפה ויורד אליו ממקו'
 כבודו עם כל שריו יחדיו ומקימו ומרימו מאשפתו
 ומכניסו להיכלו היכל המלך חדר לפניו מחדר מקום
 שאין כל עבד ושר נכנס לשם ומתייחד עמו שם ביחוד
 וקירוב אמיתי וחיבוק ונישוק ואתדבקות רוחא ברוחא
 בכל לב ונפש עאכ"ו שתתעורר ממילא האהבה כפולה
 ומכופלת בלב ההדיוט ושפל אנשים הזה אל נפש המלך
 בהתקשרות הנפש ממש מלב ונפש מעומקא דלבא
 לאין קץ. ואף אם לבו האבן המס ימס והיה למים
 ותשתפך נפשו כמים בכלות הנפש ממש לאהבת
 המלך: